

«Κουαρτέτο για δύο» & «Αυλαία και πάμε»

Δύο παραγωγές του Σατιρικού Θεάτρου. Ενώνω δύο παραγωγές στο ίδιο σημείωμα μόνο όταν υπάρχει κάποιο εμφανές κοινό σημείο, κάποιος κοινός παρονομαστής. Το Σατιρικό Θέατρο ανέθεσε τις δύο εναρκτηρίες παραγωγές της σεζόν στον Θανάση Θεολόγη. Και οι δύο αποτελούν δικές του διασκευές, τις σκηνοθετεί ο ίδιος, και στις δύο πρωταγωνιστεί. Προφανώς οι προηγούμενες εμφανίσεις του Θεολόγη στο Σατιρικό, είτε φιλοξενούμενες δικές του παραγωγές, είτε συνεργασίες, έπεισαν τους ιθύνοντες ότι η επιλογή, η σκηνοθεσία και οι πρωταγωνιστικοί ρόλοι που θα σημάδευαν την αρχή της θεατρικής χρονιάς του σχήματος δεν θα ήταν υπερβολικό βάρος για τον συνεργάτη που είχαν επιλέξει. Το «Κουαρτέτο για δύο» του Ανατόλι Κριμ και το «Αυλαία και πάμε», διασκευή του «The Sunshine Boys» του Νιλ Σάμιον, δύο έργα που απέχουν πολύ το ένα από το άλλο σε είδος, ύφος και αισθητική, τελικά έμοιασαν αρκετά ως προς το σκηνικό αποτέλεσμα. Ο Θανάσης Θεολόγης αντιμετώπισε τα πολλαπλά του καθήκοντα με ελαφρότητα, την οποία μπορεί κανείς να εκλάβει ως προχειρότητα. Αναλαμβάνοντας τους ρόλους του συνθέτη Ευγένιου στο «Κουαρτέτο» και του βετεράνου κωμικού ηθοποιού Γουίλι Κλαρκ στην «Αυλαία», ο σκηνοθέτης-πρωταγωνιστής μετατόπισε το υποκριτικό κέντρο βάρους προς τη μεριά του και στα δύο ντουέτα, με τη σύζυγο του Ευγένιου Ασπασία (Λουκία Μουσουλιώτη) και με τον συνεργάτη του Κλαρκ Αλ Λιούης (Σπύρος Γεωργίου). Έπαιζε και στις δύο περιπτώσεις με τον ίδιο υποκριτικό τρόπο, που συνδύαζε την υπερβολή, τα διαρκή ανοίγματα προς το κοινό, τα ίδια εκφραστικά μέσα, όπως ο τόνος της φωνής, οι επαναλαμβανόμενες χαρακτηριστικές

ΘΕΑΤΡΟ
ΑΠΟ ΤΗ ΝΟΝΑ
ΜΟΛΕΣΚΗ

χειρονομίες, ακόμα και η ίδια έκφραση προσώπου. Όπως ένα υπερβολικά λεπτό στρώμα μπογιάς δεν καλύπτει επαρκώς μια επιφάνεια, έτσι και το παίξιμο του Θεολόγη δεν κάλυπτε τη δική του φυσική προσωπικότητα με τις προσωπικότητες των ηρώων του. Το έργο του Ανατόλι Κριμ είναι χτισμένο πάνω σε στερεότυπα. Αναρωτιέμαι αν το κωμικό σχήμα όπου το συζυγικό ντουέτο μετατρέπεται σε κουαρτέτο με την ένταξη νεαρών παρτενέρ θα μπορούσε να τύχει καλύτερου σκηνικού αποτελέσματος, καθώς θεωρώ την ίδια την επιλογή άστοχη και μη συμφέρουσα σ' ό,τι αφορά τη γενική εικόνα του Σατιρικού. Το δευτερεύον μοτίβο της καλλιτεχνικής έμπνευσης του συνθέτη δεν λαμβάνεται στα σοβαρά υπόψη ούτε από τον ίδιο τον συγγραφέα, ούτε από τον σκηνοθέτη. Αλλά το υλικό που προσφέρει ο Νιλ Σάμιον σαφώς και μπορούσε να χρησιμοποιηθεί καλύτερα αν η διασκευή δεν το απλοποιούσε τόσο, αν το χιούμορ της παράστασης ήταν λεπτότερο, αν βρισκόταν τρόπος να γίνει πιο ευδιάκριτη η διαφορά των σκηνών από τη ζωή των δύο γέρων ηθοποιών συνεταίρων και της σκηνής της αναβίωσης της παλιάς τους επιτυχίας, αν η ιδέα της «αυλαίας που πέφτει», δηλαδή της εξόδου από το καλλιτεχνικό επάγγελμα αλλά και από την ίδια τη ζωή, δινόταν με περισσότερη σοβαρότητα και θλίψη, όπως της άξιζε. Τα σκηνικά του Κώστα Καυκαρίδη στο «Κουαρτέτο για δύο» και τα σκηνικά του Μίκη Λοΐζου στην «Αυλαία και πάμε» αποτελούν θετικά στοιχεία των δύο παραγωγών.

ΘΕΑΤΡΟ
ΑΠΟ ΤΗ ΝΟΝΑ
ΜΟΛΕΣΚΗ